Aventurile submarinului DOX

SERIE NOUĂ

92

La fluviul Amazoanelor

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 92.

LA FLUVIUL AMAZOANELOR.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
FUGA.

DOCTORUL BERTRAM îşi continuă povestirea întreruptă:

— «Profesorul Thompson gemu deodată şi se lăsă atât de repede la pământ încât mă poticnii de el şi era cat p-aci să cad.

— Dumnezeule sfinte, ce ţi s-a întâmplat? întrebai, îngrijorat.

— Am alunecat pe o cracă şi mi se pare că mi-am scrântit piciorul – se văietă viteazul profesor – lăsaţi-mă aici în plata Domnului, căci indienii codrilor dindărătul nostru vor da în curând peste mine şi mă vor mântui printr-o săgeată otrăvită.

— Ce s-a întâmplat? întrebă acum şi Marian, care se afla puţin mai înaintea noastră.

— Profesorul şi a scrântit piciorul, mi se pare şi va trebui să-l purtăm pe braţe, îi răspunsei.

— Vin îndată, strigă prietenul meu şi-i auzii paşii care se apropiau.

— Puneţi-vă dv. la adăpost, domnilor – şopti profesorul – eu sunt om bătrân şi nu-mi mai pasă. De ce s-o întâmpla cu mine. Nu vreau să-mi încarc cugetul cu vina de a vă lăsa, să cădeţi în mâinile indienilor.

— Nu se poate, domnule profesori zise Marian. Cred că ne cunoşti îndeajuns ca să-ţi dai seamă că nu te vom părăsi la nevoie. Robert, apucă-l tu de mâini şi cu îl voi, apuca de picioare. Apoi pornim repede înainte, iar Pongo s-o ia înaintea noastră.

Profesorul îşi înăbuşi durerea când îl ridicarăm şi doar un geamăt slab îi ieşi de pe buze.

Ne puserăm în mişcare, deşi nu era deloc lesne să găsim în bezna pădurii tropicale poteca croită de Pongo în vegetaţia aceea deasă.

În cele din urmă, după vreo zece minute, dădurăm de credinciosul negru, a cărui prezenţă o băgarăm în seamă numai prin zgomotul slab pe care-l făcea cuţitul său tăind lianele şi mărăcinii.

Marian îi comunică în şoaptă cele întâmplate şi uriaşul răspunse imediat:

— Pongo face mai repede. Masser Farrow rămâne în urma lui.

Apoi auzirăm cum îşi urmă îndeletnicirea cu puteri îndoite. Şi lucru astfel de vreo patru ceasuri, când se lăsase noaptea.

Străbaterea codrilor sud-americani e grozav de grea chiar în timpul zilei – darmite noaptea şi urmărit de duşmani primejdioşi.

Cu toată gălăgia stârnită de animalele care ieşiseră la pradă, trebuia să ne mişcăm cu băgare de seamă, căci urmăritorii noştri erau crescuţi în pădure şi se pricepeau de sigur tot atât de bine ca şi Pongo să deosebească zgomotele.

Şi că erau îndărătul nostru, o dovedeau strigătele lor, care se amestecau uneori cu ţipetele animalelor.

După părerea profesorului, care cunoştea ţinutul de mai înainte, mai eram la vreo patru sute de kilometri de hotarul Braziliei. Acolo urma să dăm de una din apele care alcătuiesc împreună fluviul Amazonului şi care prin varietatea lor formează cea mai minunată reţea fluviala din întreaga lume.

Încă patru sute de kilometri cu duşmanii neîmblânziţi pe urmele noastre, căci abia la graniţa Braziliei urma să scăpăm de ei – după cum ne încredinţase profesorul.

Bietul nostru Pongo lucra neobosit croind drum prin desişul încâlcit şi noi mergeam fără răgaz, poticnindu-ne şi alunecând la fiece pas, ducând ca povară pe tovarăşul nostru.

Deodată Pongo se opri şi zise în şoaptă:

— Massers, apa înaintea noastră.

Auzirăm lămurit plescăit de valuri, dar fluviul părea să fie îngust, căci deasupra lui se atingeau coroanele uriaşilor copaci ai pădurii seculare şi nu lăsau lumina lunii să străbată.

— Minunat! şopti profesorul, care se ţinuse bine până atunci – poate că izbutim acum să-i abatem pe indieni de pe urma noastră. Dacă fluviul nu-i prea adânc şi repede, am putea străbate câteva sute de metri prin apă, spre Nord şi astfel indienii nu vor şti încotro ne am îndreptat. Până să găsească ei locul pe unde am pătruns înapoi în pădure, noi le-o vom fi luat cu mult înainte.

— Bine zici – încuviinţă Marian – să încercăm îndată adâncimea apei. Acum va trebui să te las jos, domnule profesor. Pune la pământ piciorul sănătos şi Robert va urma să te ţină de subţiori.

— Pongo cercetează apa! zise negrul şi în aceeaşi clipă auzirăm cum se lăsa în fluviu, cu băgare de seamă.

Apoi adăugă după puţin timp:

— Massers vine. Apă nu adânc.

Asta era o veste bună şi fără să stăm o clipă pe gânduri, ne dădurăm drumul în apă. Era rece ca gheaţa, dovadă ca venea din platoul peruvian. Din fericire, la mal nu era adâncă – cel mult treizeci de centimetri – şi fundul era vârtos, acoperit probabil cu pietriş.

După ce străbăturăm vreo sută de metri spre nord, răsună deodată strigătul unui indian, la stânga noastră, cel mult la douăzeci de metri în pădure.

Ne oprirăm pe data, căci zgomotul ce-l făceam mergând prin apă ne-ar fi putut da de gol.

Auzirăm apoi cum strigătul trecea din om în om, dar – spre bucuria noastră – mergea în jos spre Sud. Aşa dar, se părea că ieşisem din împresurarea urmăritorilor noştri.

Cu toate astea trebuia să ne scăpăm într-un fel oarecare de acest duşman apropiat, căci dacă mergea înainte nu se putea să nu se ciocnească de noi.

Şi în vreme ce-mi băteam capul zadarnic să găsesc o ieşire, Pongo şi luase ofensiva. Trecu pe dinaintea noastră ca o umbră, apoi îl înghiţi întunerecul pădurii.

Ascultai cu încordare spre codrul secular, dar nu putui deosebi nici un zgomot străin printre cele ale animalelor. Şi cu toate astea cei doi vrăjmaşi trebuie să se fi întâlnit până acum, căci fără doar şi poate că indianul ieşise în întâmpinarea negrului nostru.

Deodată tresării speriat, căci o umbră uriaşă aluneca pe dinaintea noastră în apă, dar auzii glasul înăbuşit al lui Pongo:

— Massers vine, duşman va fi liniştit mult timp.

Care va să zică nu-l omorâse pe indian, ci-l ameţise numai.

Acum puteam merge mai repede, căci n-aveam să ne mai temem de vreun vrăjmaş. Aceştia se aflau îndărătul nostru, spre Sud – dar era lesne cu putinţă ca atunci când vor ajunge la fluviu să se despartă şi ei şi să trimită echipe în apa de amândouă părţile fluviului şi ar fi trebuit să bage de seamă lipsa aceluia pe care Pongo îl doborâse.

Dacă-l găseau – ceea ce era de presupus, ţinând seamă de mirosul lor fin – atunci cunoşteau şi drumul nostru.

La sfatul lui Marian mai străbăturăm vreo cinci sute de metri spre Nord, trecurăm apoi apa – care nu, era prea adâncă nici la mijloc – pe urmă mai merserăm pe malul răsăritean câteva sute de metri în apă, spre Nord.

După aceea Pongo începu să cerceteze marginea pădurii, spre dreapta noastră. Pentru el lucrul nu era prea greu, căci vedea şi pe întunerec, astfel că găsi un loc pe unde puteam pătrunde lesne şi fără să lăsăm urme prea vădite.

În cele din urmă se opri şi şopti:

— Massers, aici înăuntru, Pongo merge înainte.

Ieşi cu băgare de seamă din apă şi noi îl urmarăm la pas, căci ne cam venea greu cu profesorul în braţe. Dar peste puţin timp ieşirăm şi noi cu bine pe mal.

Pongo găsise un loc în pădure unde se afla un luminiş îngust, astfel că abia după vreo optzeci de metri fu nevoit să se folosească iarăşi de cuţitul sau pentru înlăturarea bălăriilor.

Înaintam acum destul de repede, dar braţele aproape că nu mi le mai simţeam din pricina poverii ce o duceam.

Nu ştiu zău am răbdat până s-a luminat de ziuă. Atunci căpătarăm parcă puteri noi, căci nădăjduiam să dam în curând de o apă unde să ne odihnim câtva timp.

Într-adevăr, după vreo jumătate de ceas de mers pe lumină, auzirăm susurul unei ape. Ca o izbăvire cerească ne apăru albia largă şi sclipitoare în soare.

Nu venise însă vremea să ne căutăm un loc de odihnă, căci mai întâi trebuia să ne punem la adăpost de duşmani. Chibzuirăm numai câteva clipe dacă să cotim spre Miazăzi, sau să mergem mai departe spre Nord, profesorul ne spuse însă că pe la Nord mai curând ajungem la graniţa braziliană. Chiar dacă drumul era ceva mai lung, cel puţin n-aveam să ne temem de urmăritori.

Şi apa în care intrarăm acum nu era prea adâncă, iar fundul pietros, ceea re ne îngăduia să mergem mai repede.

În cele din urmă descoperirăm un loc care ne oferea un minunat teren de tabără. Pe un colt al malului care înainta în apă se aflau câţiva copaci cu frunza lată, îndărătul cărora se înălţau palmieri uriaşi. Între copaci era un luminiş mic, cât se poate de potrivit pentru scopul nostru, căci de acolo puteam cuprinde cu privirea tot fluviul şi să observăm imediat duşmanii ce se apropiau.

Îl lăsarăm pe, profesor binişor jos, în iarba înaltă şi Marian începu îndată să-i examineze piciorul. În vremea asta eu săpai gropi pentru foc şi Pongo veni curând cu vreascuri.

Un ţipăt al lui Thompson; mă făcu să mă apropii de el şi de Marian.

— S-a făcut! zise prietenul meu. I-am aşezat la loc osul domnului profesor. Din fericire n-a fost rupt, ci numai scrântit. Acum îi vom răcori umflătura, cu schimbul, apoi îi vom face un pansament şi în câteva zile va fi iar pe picioare.

— E grozav pentru mine gândul că trebuie să mă purtaţi! se tângui bietul învăţat. Dac-aş avea nişte cârje, aş umbla mai repede.

— O idee bună – zise Marian – mai încolo vom căuta doi copăcei sau nişte crengi potrivite pentru scopul acesta.

Prepararăm ceai proaspăt şi încălzirăm conserve, ca să ne potolim foamea.

— În curând va trebui săi mergem iar la vânătoare – zise Marian – chiar daca împuşcăturile vor atrage pe indieni pe urmele noastre. N-avem însă încotro.

— Ei vor găsi în orice caz petecă pe care va trebui s-o croim prin pădure – zisei eu – aşa că împuşcăturile n-au ce să ne mai strice. Dar nu ştiu însă. Cum vom izbuti să scăpăm de ei Doar nu putem alerga neîncetat până la graniţa Braziliei.

— Fireşte că nu, de aceea vom face un popas la noapte, răspunse Marian. Poate că în cursul zilei trecem pe lângă câteva cursuri de apă şi astfel le vom putea îngreuia găsirea urmei noastre.

Furăm repede gata cu mâncarea, apoi mă apucai să răcoresc cu apa rece piciorul umflat al profesorului, în vreme ce Pongo şi Marian se puseră în pădure ca să facă rost de nişte cârje. După câtva timp se înapoiară cu două crăci trainice, care se potriveau de minune pentru asta. Fură tăiate pe măsura bietului profesor şi furcile în care trebuia să-şi sprijine subţiorile fură căptuşite cu ierburi. Nu ne croirăm încă poteca prin pădure, ci ne strecurarăm cu băgare de seamă printre tufe, iar Pongo acoperi în vremea asta urmele lagărului nostru, astupând gropile de foc şi ridicând iarba călcată, pe care o stropi cu apă.

Îl mai purtarăm pe profesor cale de o sută de metri în pădure, căci îi venea greu să se strecoare printre bălării. Apoi ne apucarăm să ne croim o potecă şi dânsul izbuti să meargă după noi, fără să mai aibă nevoie de ajutor.

II.
ÎN PRIMEJDIE.

ÎNAINTAM DESTUL DE REPEDE şi după vreo patru ceasuri de mers dădurăm de o mlaştină întinsă. Vreun pârâiaş de munte trebuia să fi întâlnit în cale o piedecă de netrecut, apa lui acoperise o bucată mare de teren, a distrus plante, ierburi şi în cele din urmă şi copacii.

Ne era cu neputinţă să trecem de partea cealaltă, căci atunci când profesorul sondă, cu cârja sa, fundul mocirlei, bastonul său dispăru aproape în întregime. Pornirăm îndată pe marginea mlaştinii spre Nord, ca s-o înconjurăm.

După vreo jumătate de ceas de mers, mlaştina făcu deodată – spre spaima noastră – o cotitură bruscă spre Apus. Dacă am fi mers înainte pe marginea ei, nu se putea să nu ne ciocnim cu indienii care ne urmăreau.

— Repede îndărăt! strigă Marian. Mlaştina se întinde cel puţin câţiva kilometri spre Apus.

Fără să mai stăm la gânduri pornirăm cât mai grabnic înapoi ciulind mereu urechile spre pădure, de unde ne aşteptam să auzim strigătele Indienilor.

Până atunci auziserăm în câteva rânduri acele chemări prin care duşmanii noştri îşi dădeau de veste între ei şi puturăm astfel stabili că numărul urmăritorilor era de vreo douăzeci. Prea primejdioasă n-ar fi putut fi pentru noi o întâlnire cu dânşii, căci ne urmăreau, împrăştiaţi şi i-am fi putut, deci, răpune unul câte unul. Dar vroiam să-i cruţăm pe aceşti oameni, care nu făceau decât să asculte orbeşte de o poruncă primită. Iar pe de altă parte trebuia să ne ferim de săgeţile lor otrăvite, pe care le puteau slobozi fără să vedem măcar primejdia.

După douăzeci de minute numai ajunserăm la punctul unde ieşiserăm din pădure şi dăduserăm de mlaştină; ascultarăm cu încordare câtva timp, dar neauzind nici un zgomot suspect – pornirăm repede înainte spre: Miazăzi.

Drumul acesta era lipsit de piedici, în schimb pământul era foarte alunecos şi moale. Mergeam cât puteam de repede şi profesorul se silea din toate puterile să ţie pas cu noi, dar, după alta jumătate de ceas ne oprirăm iarăşi, încremeniţi, căci şi aici mlaştina făcea o cotitură spre Apus. Mlaştina se întindea spre Apus în formă de semilună... Dacă indienii cunoşteau terenul, n-aveau nevoie decât să ocupe linia dintre cele două capete şi atunci ne prindeau ca într-o capcană.

— N-avem încotro, trebuie să ieşim de aici! făcu Marian. Înainte. Vom înconjura braţul acesta de mlaştină. Poate că găsim vreun loc pe unde putem trece. Dumnezeule, se întinde cale de câţiva kilometri!

Puteam cuprinde cu ochii o întindere mare, care dogorea până departe. Mlaştina zăcea ca o vale lungă şi largă lai mijlocul pădurii seculare.

— N-ar fi mai bine să-ncercăm, totuşi s-o străbatem? îşi dădu cu părerea profesorul. Am putea face asta cu ajutorul unei plute construită în grabă.

— Cu neputinţă, răspunse Marian. Sunt câteva ochiuri de apă, dar restul terenului n-ar putea duce nici măcar o bucată de lemn, astfel că pluta ar fi înghiţita de nămol. Altfel trebuie să facem, adică să pornim înainte, în întâmpinarea urmăritorilor. Poate avem noroc şi scăpăm din capcană până a nu da ochi cu ei.

— Dânşii vin însă de la Miazăzi – spusei eu – şi se poate să ne întâlnim cu toţii deodată. N-ar fi mai bine să mergem timp de un ceas spre Nord, de-a lungul mlaştinei, apoi să înconjuram vârful de colo? În vremea asta ei se vor fi împrăştiat şi cel mult dacă ne

vom întâlni cu o santinela de-a lor. Pe aceasta o vom putea răpune şi dacă va striga pentru a da de veste tovarăşilor, va trece mult până să poată veni ei.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian după ce chibzui niţel – hai să ne-ntoarcem, deci şi să înconjurăm încă odată braţul de Nord al mlaştinei.

Profesorul încuviinţă şi el propunerea mea, în vreme ce Pongo, tăcut şi pornise înapoi. Ne încordarăm puterile şi, după trei sferturi de ceas, ajunserăm la braţul nordic al mlaştinii, de unde o luarăm îndată spre Apus.

Merserăm astfel vreun ceas şi oboseala ne prididi. Căldura umedă, duhoarea mlaştinii, mersul anevoios pe pământul mocirlos, ne paralizau trupul şi spiritul. Numai Pongo se mai ţinea bine, căci el făcea cât doi oameni ca noi.

Cel mai prost o ducea profesorul, deoarece avea de luptat cu cârjele sale, care uneori se afundau până la capăt în pământul moale.

Eram pe drum de şapte ceasuri, în care timp nici nu ne gândirăm la mâncare, iar acum ar fi fost prea primejdios să împuşcăm ceva vânat, căci ne-ar fi putut auzi Indienii. Conserve nu mai aveam deloc – doar puţin ceai. În sticlele noastre, din care trăgeam din când în când câte o înghiţitură, ca să ne potolim setea grozavă.

Situaţia noastră părea deznădăjduită. De-am fi străbătut odată cel puţin braţul acesta de mlaştini, dar deocamdată nici capătul nu i-l puteam zări. Astfel că înaintam tot mai încet, mai obosiţi, mai înfometaţi.

Mai trecu un ceas, când… deodată îl auzirăm pe Pongo:

— Massers, colo pădure, mlaştină, sfârşeşte. Arătă cu mâna înainte şi cuvintele sale făcură să treacă prin trupurile noastre ca un curent electric. Da, colo în fund se zărea o dungă negricioasă, care închidea suprafaţa libera a mlaştinii. Trebuia să fie pădurea, prin care puteam coti iarăşi spre Răsărit, către hotarul Braziliei.

Perspectiva de a scăpa din capcană mocirloasă ne însufleţi. Pornirăm. Mai repede, învingându-ne oboseala cu o energie de fier.

După socoteala noastră mai aveam de străbătut un drum de o jumătate de kilometru, când Pongo se opri brusc şi ridică braţul. Asta era pentru noi un semn că trebuie să ne oprim deasemenea şi să rămânem liniştiţi.

Uriaşul nostru camarad porni înainte cu mişcări mlădioase de pantera, ridică încetişor braţul drept în care ţinea cuţitul de spintecat rechini, apoi arma grozavă sclipi ca un fulger prin aer.

Se auzi un grohăit slab, Pongo făcu o săritură înainte, se aplecă şi, în clipa următoare, ne arătă, triumfător, un purceluş de apă, pe care-l răpusese.

Iată, deci că norocul ne venise în ajutor, căci acum nu mai aveam nevoie să împuşcăm şi prin asta să atragem atenţia duşmanilor asupra noastră. Nu ne puteam gândi încă la mâncare, pentru că mai întâi trebuia să ne vedem scăpaţi de braţul mlaştinii.

Pongo încărcase purceluşul în spinare şi păşea înaintea noastră, spre pădurea salvatoare. Mai aveam vreo sută de metri până acolo – dar deodată se auziră din depărtare strigătele acelea prin care indienii îşi dădeau de veste unul altuia.

Depărtarea de unde se auzise primul strigăt putea să fi fost de vreo două sute de metri. De văzut nu ne puteai vedea indianul acesta, căci era în inima pădurii, dar din răspunsurile celorlalţi tovarăşi ai săi, ne dădurăm seama că împresuraseră sistematic partea aceasta de pădure care se afla între cele două braţe ale mlaştinii.

Acum trebuia să ne grăbim cât mai mult cu putinţă, căci indianul era aproape tot atât de departe ca şi noi de capătul mlaştinii şi trebuia să ne ferim neapărat de o ciocnire cu el.

Iuţirăm paşii cât ne stătu în puteri, dar nu ne puteam măsura cu Pongo, care pornise aproape în galop.

Astfel se făcu că el şi dispăruse îndărătul celor dintâi copaci ai pădurii, când noi mai aveam vreo treizeci de metri până acolo.

În cele din urmă atinserăm şi noi codrul secular şi văzurăm că braţul mlăştinos devenea tot mai îngust, ceea ce ne dădea nădejdea că mai încolo îl vom putea străbate cu piciorul.

Deodată dădurăm de bagajele lui Pongo, pe care el le lăsase jos la rădăcina. Unui palmier uriaş. Camaradul nostru nu se zarea nicăieri, ceea ce-l făcu pe Marian săi spună:

— Să aşteptăm aici. Cu siguranţă că Pongo s-a dus în întâmpinarea indianului duşman, ca să-l înlăture din cale. Să rămânem liniştiţi pe loc.

Câteva clipe stăturăm nemişcaţi – o odihnă binefăcătoare pentru noi.

Deodată uriaşul Negru se ivi pe nesimţite dintre tufele apropiate, râse când ne zări şi şopti:

— Totul bine, Massers, duşman rămâne liniştit mult timp. Mergem repede înainte.

Îşi zvârli bagajul în spinare şi porni înaintea noastră în pădure, urmat de noi.

Vreo jumătate de ceas merserăm astfel, până dădurăm de un loc al mlaştinii, pe unde puteam trece lesne pe partea cealaltă. Un cedru uriaş căzuse probabil de curând – dea curmezişul braţului îngust al mlaştinii, acoperind aproape trei sferturi dintr-însul. De acolo mai erau vreo patru metri pană la malul celălalt.

Pongo se puse imediat pe lucru să taie nişte copăcei groşi cat braţul, dar înalţi de vreo cinci metri. După ce retezase vreo şase, cu ajutorul cuţitului sau de rechini. Făcu din ei o legătura, pe care şi o încărca pe umăr. Apoi păşi pe cedrul doborât dea curmezişul mlaştinii şi când ajunse la capăt aşeză, cei şase copăcei de la coroana cedrului până pe ţărmul celălalt.

Păşi apoi liniştit pe podul acela plutitor, puse jos bagajul dincolo şi se-ntoarse la noi.

— Massers vine, zise el şi îl luă pe profesor pe braţe, ca pe un copil.

Pornirăm şi noi îndată şi când ajunserăm de partea cealaltă, Pongo trase spre el cei şase copăcei, ca să n-aibă indienii muncă prea uşoară când vor vrea să treacă şi dânşii.

Acum puteam merge liniştiţi pe marginea mlaştini, căci acesta se lărgea tot mai mult, deoarece mergeam iarăşi spre Răsărit. Înainte cu indienii să fi înaintat atât de mult ca să ajungă la ţărmul de Nord, depărtarea dintre cele, două maluri va fi atât de mare încât ei nu ne vor mai putea vedea..

Dar ne făceam iluzii... Abia merseserăm zece minute de-a lungul malului, că auzirăm în pădurea de, partea cealaltă a mlaştinii iarăşi chemările indienilor.

Acum, însă, nu mai erau atât de depărtaţi unii de alţii, căci auzeam lămurit că urmăritorii formaseră un semicerc strâns, al cărui început era în spatele nostru, cam în locul unde trecusem mlaştina, iar capătul celalalt era la dreapta, noastră.

Îşi spuseseră, de sigur, că scăpasem pe aici, în jurul capătului nordic al mlaştinii. Şi explicaţia asta era la mintea omului, deoarece la capătul de Miazăzi n-ar fi putut descoperi nici o urmă de-a noastră.

Pongo, îşi încorda privirea spre pădure, la stânga noastră, apoi zise deodată:

— Massers vine, aici bun.

Spunând aceasta pătrunse într-o spărtură îngustă dintre doi copaci. Cu vederea lui ageră descoperise îndărătul acestei spărturi un luminiş mărişor; în mijlocul căruia se înălţa un cedru uriaş.

Negrul arătă spre copac şi zise numai atât:

— Acolo tabără.

Pricepurăm îndată care era planul său. Trebuia neapărat să ne luăm acum un răgaz mai lung de odihnă, căci ajunsesem la capătul puterilor. Înainte de toate trebuia să mâncăm însă, căci nu luasem nimic în gură de opt ceasuri, de când eram pe drum neîntrerupt.

Pongo vroia să ne facă un adăpost în frunzişul copacului, unde am fi fost oarecum în siguranţă faţă de indieni. E drept că ne vor încercui dar nu s-ar fi putut apropia prea uşor, căci luminişul împiedeca nu se furişeze neobservaţi.

Trebuia doar ea noi să aprindem câte un foc în două părţi ale copacului şi pulsam chiar întreţine aceste focuri aruncând de sus crengi uscate în vălvătaie.

Era nevoie să ne grăbim acum, căci urmăritorii se puteau ivi din clipă în clipă. În vreme ce noi căutam de zor vreascuri, Pongo reteza copăcei tineri şi crengi, care trebuiau să formeze podeaua lagărului nostru. De patru ori la rând se caţără în cedru aducând câte o legătură de crengi, apoi strânse buruieni care creşteau pe malul mlaştinii şi le căra tot acolo.

În vremea asta. Noi făcusem focul şi jupuisem porcul. Marian veni cu două crengi în formă de furcă, pe care le înfipserăm în pământ de amândouă părţile focului. Porcul fu înfipt într-o frigare şi astfel îl fripserăm deasupra flăcărilor, până se rumeni.

Pongo dădu din cap mulţumii, văzându-ne la treabă, luă apoi sticlele noastre goale şi se duse s-aducă apa.

Se înapoia la mlaştină şi eu mă gândii îndată că vroia să pătrundă mai departe spre Apus, deoarece acolo trebuia să fie apă mai limpede în râul care formase mlaştina. La fel se gândea şi Marian, căci zise deodată:

— Numai de nu s-ar lovi de indieni, căci se poate ca aceştia să şi fi dat de copacul prăbuşit pe care am trecut noi mlaştina.

— Tot ce se poate, îi răspunsei. Dar ia spune, Mariane, n-ar fi mai bine dacă. L-am şi urca în copac pe profesor? Daca urmăritorii s-ar ivi de-odată, e bine ca el cel puţin să fie la adăpost.

— Ai dreptate – încuviinţă, prietenul meu şi nici Thompson nu se împotrivi.

Marian se puse imediat pe lucru, îl luă de umeri pe profesor, acesta se încleştă cu mâinile de trunchi, apoi să căţăra în sus, din craca în cracă.

Prietenul meu se urcă şi el, uşor ca o pisică. Era o întreprindere primejdioasă, căci dacă s-ar fi rupt o creangă, s-ar fi rostogolit amândoi la pământ. Dar nu se-ntâmplă nimic şi în cele din urmă cei doi ajunseră în frunzişul des al copacului, unde nu-l mai văzui.

După câteva minute Marian veni înapoi şi zise.

— Pongo a făcut treabă bună. Avem un adăpost minunat colo sus. La noapte va trebui să ne odihnim neapărat, iar mâine vom avea timp de ajuns să chibzuim cum să ştergem putina. Aha; mi se pare ca e gata friptura noastră.

Luarăm porcul de pe jar şi aşteptarăm să se răcească puţin. După câteva minute Marian tăia o bucată mare, o înfipse în furculiţa profesorului, pe care o aşeză între dinţi şi se caţără repede în copac.

Când se înapoia, zise zâmbind:

— Profesorul nostru nu şi-a pierdut deloc pofta de mâncare. Nici n-a aşteptat să se răcească bine carnea şi a şi început să înfulece dintr-însa. Ia hai să-ncepem şi noi.

Tăiarăm o bucata respectabilă de friptură şi pe când ne pregăteam s-o mâncăm, tresărirăm speriaţi, căci Pongo se ivise în faţa noastră, râzând mulţumit. Se apropiase cu totul pe nesimţite, deşi după atâtea aventuri prin câte trecusem, noi aveam simţurile destul de ascuţite.

— Apa buna, Massers, rase el şi goli conţinutul sticlelor în ibricele noastre de ceai, pe care le atârnă apoi de o creangă, deasupra focului.

După aceea îşi tăia şi el o bucata de friptură şi zise:

— Duşmani tot în pădure, n-au trecut încă peste mlaştină. Îndată vino noapte, atunci stingem foc.

Avea dreptate. Daca indienii nu ne descopereau până se înnopta, ne-ar fi putut da de gol lumina focului. Şi dacă până atunci nu dădeau de ascunzătoarea noastră, ar fi fost cu putinţă să ne facem nevăzuţi în zorii zilei.

Ne grăbirăm cu mâncarea, turnarăm ceaiul în sticle şi ne căţărarăm în copac cu bagajele şi cu ceea ce mai rămăsese din friptura de porc.

Pongo ne făcuse un culcuş cum nici nu s-ar fi putut mai bun. Şi cu păturile noastre pe deasupra am fi putut petrece şi o săptămână acolo.

Camaradul nostru negru se urcă cel din urmă, căci îndepărtase urmele focului, apoi se mai duse până la mlaştină ca să iscodească dacă nu se zăreau Indienii.

Întunericul se putea lăsa din clipă în clipă şi atunci ne-am fi putut socoti la adăpost pentru toată noaptea. Cu toate astea ne sfătuirăm dacă n-ar fi bine să stăm de veghe cu schimbul, Pongo însă puse capăt discuţiei, spunând:

— Pongo aude şi în somn dacă vine duşman.

E drept, uitasem de asta. Apoi, duşmanul nu ne putea vătăma decât dacă ar fi izbutit să se caţere în copac – şi până să se urce sus, ne-ar fi trezit clătinarea arborelui.

După câteva minute se întunecă şi noi ne întinserăm în culcuşuri, învelindu-ne cu păturile. Oboseala ne făcu să cădem îndată într-un somn adânc.

Fui deşteptat de Marian, care mă scutură de braţ şi-mi şopti:

— Pongo m-a trezit, spunând că indienii ar fi pe aproape. A! I-ascultă… are dreptate.

De jur-împrejurul luminişului răsunară deodată strigătele ciudate ale duşmanilor, acoperind concertul pasărilor şi animalelor pădurii.

— Ce ne facem acum? întrebai pe Marian, în şoaptă.

— Dormim înainte – răspunse el, calm – vom vedea mâine ce e de făcut. Pongo susţine că va observa dacă se apropie indienii şi deoarece avem lună plină, ne vom putea apăra bine.

Avea dreptate prietenul meu. Mai ascultai câtva timp strigătele duşmanilor, apoi oboseala îmi închise pleoapele.

III.
LA UN PAS DE MOARTE.

CÂND MĂ TREZII SE LUMINASE dea binelea. Profesorul mai dormea încă alături de mine, căci umbletul pe cârje îl obosise foarte mult.

Ridicându-mă îi văzui pe Marian şi Pongo şezând pe platforma acoperită cu iarbă de pe crengile dedesubtul nostru. Priveau cu încordare în jos prin frunzişul des; Pongo auzise îndată zgomotul ce-l făcusem când mă ridicaseră din culcuş, îşi întoarse privirea şi duse degetul la buze.

Asta însemna să rămân liniştit. Statui locului deci şi încercai de asemeni să privesc în jos, dar frunzişul mă împiedeca să vad ceva.

Statui astfel zece minute. Apoi Marian se caţără la mine.

— Indienii ne-au împresurat din toate părţile – zise el – tocmai a fost sub copac o iscoadă de-a lor. A cercetat pământul cu băgare de seamă şi cu siguranţă ca a observat ceam aprins acolo un foc, deşi Pongo a înlăturat urmele cât a putut mai bine. Apoi a privit în sus câteva; clipe şi fără îndoială că a zărit platforma asta de crengi, ba poate şi pe noi, căci s-a retras repede, a străbătut luminişul şi s-a făcut nevăzut în pădure. Acum trebuie să chibzuim ce e de făcut.

— Să mâncam – propusei eu – mai avem ceai cald şi fripturică rece de porc. Astea trebuie să ne ajungă peste zi, căci dacă e vorba de fugă. Numai noaptea putem încerca.

— Ai dreptate – încuviinţă, Marian – dar nu-mi place de fel chestia asta. Carnea ajunge doar pentru o singură data, apoi trebuie să răbdăm până mâine. Aceiaşi lucru cu ceaiul.

— Dacă la asta se reduce tot necazul, n-ar fi nimic – răspunsei eu – suntem doar obişnuiţi să răbdăm. Principalul lucru este cum să trecem prin rândurile indienilor, căci mai ales noaptea vom fi cu ochii în patru.

— E drept, de aceea trebuie să şi coborâm din copac îndată ce se va întuneca, aşa dar înainte ca luna să lumineze rarişteа. O zi de odihnă va face bine şi profesorului.

În aceeaşi clipă se trezi Thompson, roti privirea în juru-i, mirat, apoi zise:

— De sigur că nu putem pleca de aici – nu e aşa?

— Ba chiar e – răspunse Marian – suntem încercuiţi de indieni. Trebuie să aşteptăm până se înnoptează, pe urmă să încercam să fugim.

— Într-o anumită privinţă, asta mă bucura – zise profesorul – piciorul nu mă mai doare şi până diseară cred că mă voi simţi destul de bine ca să pot merge fără cârje.

— Să nădăjduim că aşa va fi – răspunse Marian – acum să îmbucăm ceva, dar socot c-ar fi bine să înjumătăţim porţiile, ca să ne rămâie ceva şi pentru mai târziu. La fel să facem şi cu ceaiul.

— Bine – încuviinţă profesorul – dacă vrei să fii atât de bun, adu-mi jumătatea mea de porţie. Nu vreau să mă mişc din loc, ca să las piciorul să se odihnească în voie.

— Cu dragă inima, domnule profesor.

Ne dădurăm jos amândoi pe platforma dedesubt, unde Pongo stătea încă la pândă. Când ne apropiarăm, ne spuse, însă, că n-a mai zărit nici un duşman.

— Propun să ne culcăm iar şi să încercam să dormim – zise Marian – putem să şi veghem cu rândul, deşi nu socot că ar fi nevoie. Odihnindu-ne acum, vom avea puteri pentru marşul de noapte.

— Eu unul am şi primit propunerea, râse profesorul şi se întinse în culcuşul său.

Luarăm înţelegere ca deocamdată să rămână Pongo două ceasuri pe platforma de jos, apoi să-l înlocuiască Marian şi eu să iau a treia veghe. Prietenul meu dete instrucţiunile trebuincioase Negrului, apoi se întinse în culcuş, alături de mine şi cu toate că

dormisem toată noaptea, mă cufundai îndată din nou în împărăţia visurilor.

Cu puţin înainte de amiază mă trezi Marian ca să-mi iau veghea în primire. Mă ridicai, îmi dădui drumul în jos pe platforma cealaltă şi mă aşezai pe crengi cat putui mai bine.

Tot timpul cât ţinu veghea mea, nu se întâmplă nimic şi-l deşteptai pe Pongo care îmi luă locul.

Dormii iarăşi patru ceasuri, până mă zgâlţâi Marian; mâncai bucata de carne ce mi se cuvenea şi sorbii câteva înghiţituri de ceai, apoi îmi luai iarăşi slujba în primire, după ce prietenul meu îmi dădu în grijă să-l trezesc peste un ceas şi jumătate. De-atunci încolo mai aveam numai o jumătate de ceas lumina de zi şi în vremea asta trebuia să ne pregătim bagajele, deoarece îndată după ce se lăsa întunericul aveam de gând să părăsim copacul înainte ca Indienii să ajungă la vreo hotărâre.

Ne propusesem să pornim pe lângă mlaştina de la Răsărit, chiar daca vom da acolo peste câţiva Indieni de pază, pe care Pongo se va pricepe să-i pună cu botul pe labe.

În cursul zilei profesorul îşi mişcase piciorul în câteva rânduri şi susţinea că nu mai simte nici o durere. Umflătura dăduse înapoi şi ea, aşa ca nădăjduiam să-l putem încălţa pana diseară.

Când se împlini vremea, îi trezii pe tovarăşii mei şi începurăm să ne grăbim cu pregătirile. Marian încălţă profesorului cizma şi Thompson zise – spre bucuria noastră – că nu mai simţea nici un fel de durere. Se ridică chiar pe picioare şi încercă să facă vreo câţiva paşi, ceea ce izbuti de minune.

Ne strânserăm bagajele şi când mai erau doar vreo zece minute până la apusul soarelui, stăteam cu toţii pe platforma de jos, gata de drum.

Erau clipe de supremă încordare. Ne vor zări oare indienii? Nu cumva aşezaseră iscoade pe cei mai înalţi copaci ai pădurii înconjurătoare, ca să ne supravegheze pe noi?

În cele din urmă se întunecă dea binelea; animalele pădurii începură să dea semne de viaţa şi Pongo se lăsă cel dintâi la pământ. Marian îl urma apoi profesorul şi eu după ei.

Când ajunsei jos, camarazii mei o şi luaseră înainte. Străbătui în grabă luminişul, mă strecurai printre cei doi copaci înalţi şi ajunsei pe fâşia îngustă pe care mlaştina o smulsese pădurii.

Pornii repede spre Răsărit şi dădui îndată de profesor, care nu putea merge atât de iute ca ceilalţi. La câţiva metri înaintea noastră se auzi deodată un foşnet destul de tare, apoi o lovitură înăbuşită.

Când ajunserăm la locul cu pricina, dădurăm de Marian şi Pongo, care stăteau aplecaţi deasupra a două trupuri omeneşti. Potrivnicul lui Marian se mai zvârcolea încă şi prietenul meu ridicase tocmai pumnul ca să izbească. Dar Pongo îi veni în ajutor şi-l ameţi pe individ.

Puteam vedea lămurit ce se petrece, căci numeroasele ochiuri de apă ale mlaştinii aruncau pe poteca noastră lumina, lunii ce se răsfrângea în ele.

Cei doi camarazi ai noştri se ridicară şi Pongo târî în tufiş indienii doborâţi, apoi porni în goana de-a lungul potecii înguste ce ducea spre Răsărit..

Îl urmarăm cât mai repede cu putinţă, dar cu toată bunăvoinţa ce o avea, profesorul nu putea alerga ca noi, astfel că eu şi el ramaserăm în urmă.

Marian băgă de seamă asta, în cele din urmă şi-i dădu de ştire lui Pongo, astfel că ne aşteptară şi când furăm împreună, pornirăm cu toţii mai încet.

Deodată totul rămase liniştit în jurul nostru şi în ceasul următor străbăturăm o bucata buna de drum. În curând ajunserăm la capătul mlaştini unde trebuia să croim din nou o poteca. Pongo munci nebuneşte, cu toate acestea înaintam foarte greu. Pe de altă parte, oricât se silea nu, nu putea să înlăture cu totul zgomotul, căci atunci ar fi însemnat să înaintăm şi mai încet.

Norocul nostru era că ne odihnisem o noapte şi o zi, deoarece acum trebuia să mergem iarăşi pana dimineaţa. Aveam de suferit iar de pe urma căldurii umede care se simte şi noaptea sub acoperământul de frunziş al pădurii. Eram leoarcă de sudoare, inima îmi bătea cu putere şi plămânii primeau cu greu aerul îmbâcsit.

Dar n-aveam încotro, trebuia să mergem înainte, mereu înainte.

După câteva ceasuri de drum, se părea că suntem salvaţi! Văzurăm deodată în faţa noastră un fluviu foarte lat, care avea numai un curent slab spre Miazăzi.

Apa era luminată de lună şi astfel puturăm zări în mijlocul ei o insulă destul de întinsă, care ne oferea un minunat loc de popas. Acolo nu ne putea vedea nici un duşman..

— Foarte bine – zise Marian – trebuie să ajungem pe insulă. E destul de depărtată de mal ca să n-avem a ne teme de vreo săgeata otrăvită sau de vreun cuţit aruncat din zbor. Hai să înotăm repede într-acolo!

Un plescăit uşor lângă mal îl făcu pe profesor să izbucnească în râs..

— Nu-s de părere să înotăm – zise el – ala de colo a fost un crocodil. Sunt cam mulţi pe aici. Trebuie să întocmim o plută.

— Atunci repede la treaba! ne îndemnă Marian. Pongo, caută copaci subţirei şi liane! Robert, da-i ajutor. Iar d-ta, domnule profesor, va trebui să stai de strajă la poteca pe care am croit-o. Trage fără şovăiala dacă se arată ceva suspect!

Ne apucarăm de lucru imediat şi nu ne mai feream să facem zgomot, căci trebuia să dăm gata pluta cât mai repede.

După o munca încordată izbutirăm, dar când o lăsarăm pe apa se dovedi că nu putea duce decât două persoane. Marian hotărî imediat:

— Pongo, îl vei duce întâi pe domnul profesor, apoi pe Robert şi la urmă pe mine. Tine, domnule profesor – la capătul acestui ghem de sfoară... va ajunge până, la insulă! Robert, dă-i şi ghemul tău, pentru ca Pongo la întoarcere, să poală trage iarăşi încoace capătul. În felul acesta nu mai e nevoie să vâslim, ci vom trage pluta încolo şi încoace.

Ideea era cât se poate de bună. În loc de vâslă, Pongo se folosi de o creangă înfrunzită şi mâna pluta cam pieziş în direcţia nordică, pentru ca să nu fie abătută prea mult din cale de curentul slab. După vreun sfert de ceas ajunse cu bine la insulă şi profesorul coborî.

Traserăm pluta îndărăt spre noi şi de astă dată drumul nu ţinu decât cinci minute. În vremea asta mă împotrivisem cu hotărâre ca Marian să străbată cel din urma fluviul pana la insula; cu greu prietenul meu primi să fie cel de-al doilea. Acum trebuia să tragă profesorul de dincolo şi Pongo îi sprijini cu vâsla lui, pana când pluta ajunse cu bine a doua oara.

Când trasei îndărăt spre mine, răsună deodată – la cel mult treizeci metri depărtare – unul din strigătele acelea ale indienilor, căruia îi răspunseră îndată altele la fel din diferite părţi. Trasei din toate puterile de sfoară şi Pongo mă sprijini cu vâsla lui. În clipa când pluta atinse malul, sării repede pe ea, apoi Marian şi profesorul traseră cu putere, iar negrul biciui apa cu creanga sa.

Când furăm la vreo treizeci de metri de mal, mi se păru că văd în umbra pădurii o mişcare slabă şi câteva trupuri negricioase. Indienii care-ar fi putut ajunge şi acum cu săgeţile lor otrăvite – dar depărtarea creştea pe fiecare clipă şi licărirea luminii de lună pe apa îngreuia mult ochirea.

După câteva minute ajunserăm cu bine la insulă, unde cei doi camarazi ne întâmpinară cu bucurie.

— Slavă Domnului! exclamă profesorul. mă treceau fiori când am auzit iarăşi ţipetele alea ciudate ale indienilor. Bine că a trecut

primejdia! Mâine vom construi o plută ca să pornim spre Sud. În câteva zile vom ajunge astfel pe coasta braziliană, la fluviul Madeira, care se varsă în Amazon, după vreo mie cinci sute de kilometri. Nu va fi însă nevoie să facem o călătorie atât de lungă, căci ne putem folosi de calea ferată, daca ajungem în vreun oraş – sau poate găsim un vas oare să ne ia pe bord – ei, domnule Bertram, ce ai?

Probabil că mă clătinasem pe picioare şi asta îl făcuse pe Thompson să-mi pună întrebarea. E drept ca deodată nu mă simţii deloc în apele mele, ca şi cum n-aş mai fi avut trup. Şi vrând să-i răspund profesorului, limba mi se împletici în gură.

O spaimă de moarte mă cuprinse, căci mai avui puterea să mi spun că mă, nimerise probabil una din săgeţile otrăvite ale urmăritorilor.

Mă prăbuşii la pământ, simţii lămurit lovitura, dar nu putui mişca nici un mădular. Nici de vorbit nu puteam – în schimb auzeam exclamaţiile camarazilor mei, simţii mâna profesorului pipăindu-mi pulsul, privii apoi în lumina orbitoare a unei lămpi de buzunar, dar nu putui să închid pleoapele.

După aceea îl auzii pe Thompson rostind grozavele cuvinte:

— Dumnezeule mare, asta pare să fie otrăvite cu curara!…

Şi imediat pe Marian adăugând:

— Domnule profesor, săgeata asta era înfiptă în ceafa lui.

— Haideţi, domnilor – strigă Thompson – repede trebuie să-l salvăm pe camaradul Bertram. Să-l ducem în inima insulei. Deşi ar fi mai bine ca Pongo să vegheze asupra indienilor. Mai întâi să alegem un loc bun pentru tabăra, apoi să facem un focşor şi după aceea voi purta de grija să-l salvez, pe tovarăşul nostru. Trebuie să fie îngrozitoare starea lui, căci aude tot ce vorbim, simte totul, dar nu se poate mişca. Din fericire trece vreo jumătate de ceas pana să se îngreuieze respiraţia – iar în vremea asta voi face eu ce trebuie.

Cuvintele acestea ale profesorului erau o mângâiere pentru mine – totuşi mă îngrozea gândul ce se putea întâmpla să nu fiu salvat, mă ridică şi-mi şopti:

— Fii liniştit, Robert, căci te salvăm noi! Mă duse apoi printre tufe în mijlocul insulei. Profesorul mergea înainte, iar Pongo ramase pe loc, ca să supravegheze pe indieni.

Thompson găsi curând un luminiş mic, unde fie puteam aşeza tabăra, apoi Marian mă lăsa jos şi amândoi camarazii se îndepărtară, spunând ca se duc după lemne.

Poate să fi fost numai închipuire – dar deodată nu mai putui respira în voie. Plămânii nu mai vroiau să funcţioneze şi zadarnic

încercam să trag aer în piept Cred că aş fi înnebunit dacă în clipa aceea nu i–aş fi văzut pe camarazi înapoindu-se. Un foc vesel fu aprins lângă mine, profesorul se lăsa în genunchi şi spuse lui Marian să mă ridice puţintel şi să lumineze cu lampa de buzunar.

În clipa următoare simţii o durere puternica la gat, apoi văzui că un obiect de metal îmi este vărat de-a dreptul în gâtlej, pe dinafară, ceea ce-mi produse dureri grozave.

Şi deodată fui în stare să respir iarăşi. Asta înseamnă, că Thompson îmi trimitea aer proaspăt în plămâni, cu ajutorul unei pompe mici, pe care avusese prevederea s-o ia cu sine când pornise în aventura aceasta.

Bietul profesor lucra fără răgaz. Căci trebuia să pompeze aer până dispărea efectul otrăvii. Se scurse vreun ceas până începui să simt ceva cald străbătându-mi prin trup.

Fără voie îmi umflai pieptul şi în aceeaşi clipă profesorul exclamă plin de bucurie:

— Slavă Domnului, e salvat!

Urmă să mai pompeze câteva minute, după care putui respira normal şi simţii o căldură binefăcătoare în mădulare.

Thompson scoase tubul pompei din gâtlejul meu şi durerea, pricinuită de această operaţia mă făcu să gem – dar asta mă bucură, calci îmi auzeam iar glasul. Mai avui de îndurat o durere grozavă, când Thompson îmi cusu rana pe rare o făcuse la gât ca să-mi poată vârî pompa direct în trahee. După ce mă bandajă mă simţii iarăşi cât se poate de bine.

Trecură vreo zece minute şi putui ridica partea superioară a trupului, rostii câteva cuvinte de mulţumire – şi după trei ceasuri de la accidentul acela, eram iar sănătos tun.

IV.
ÎN BRAZILIA.

PONGO SE APROPIA DE FOC şi se bucură din suflet văzându-mă teafăr. Ne prinse apoi un peste cât toate zilele, pe care-l prinsese cu mana pe marginea insulei.

Era un dar preţios, căci de opt ceasuri nu mai mâncaserăm nimic. Marian se duse să-l schimbe pe credinciosul negru şi acesta să prepare peştele.

După ce îi scoase măruntaiele, îl curăţi de solzi şi îl spală bine, îl înfipse într-un băţ şi-l roti deasupra focului, ca să-l frigă.

Când fu gata, mă dusei să-l aduc pe Marian. Câteva minute puteam lăsa fluviul fără pază, căci indienii îşi vor fi închipuind că-i vom întâmpina cu gloanţe dacă vor încerca să treacă la noi.

Pestele era foarte gustos şi ne săturarăm de-a binelea. Făcurăm şi ceai, care întregi masa.

Pongo adună buruieni şi iarbă, făcându-ne culcuşuri. Eu eram scutit să fac de paza, apoi aveam nevoie de odihna după cele ce pătimisem.

A doua zi dimineaţă mă trezii târziu şi-i găsi camarazii mei îndeletnicindu-se să întărească cu crengi groase, pluta care ne adusese pe insula.

După ce-i salutai pe tovarăşi mă apropiai de foc unde făcui o descoperire plăcută: un sfert de cocoş sălbatec, fript şi cald mă aşteptă. Tot Pongo făcuse şi treaba asta. Mai găsi şi ceai proaspăt, astfel ca mă întării cum trebuie. După aceea mă dusei să dau o mână de ajutor camarazilor.

Pe la amiaza pluta fu gata. O lăsarăm pe apă şi o puserăm la încercare. Destul de bună, ba ar mai fi putut tine pe ea încă două persoane.

Pongo începu apoi să caute pe insulă până găsi un fel de pământ lutos, pe care-l umezi şi-l plămădi la unul din capetele plutei, între trunchiurile din care era făcută aceasta. Apoi mai puse deasupra un strat gros, pe care-l împrejmui cu o margine înaltă.

— Pentru foc, zise el, când îl privirăm întrebător.

Şi începu să adune şi vreascuri, pe care le aşeză lângă, vatra aceea primitivă. Îi ajutarăm şi noi, căci ne dădurăm seamă cât de multa nevoie vom avea de foc în cursul călătoriei. După ce adunarăm lemne îndeajuns, ne transportarăm bagajele pe plută. În vremea asta eu priveam adesea spre malul fluviului, de unde mă lovise săgeata otrăvită.

Deodată văzui un indian care privi câteva clipe spre noi, pentru ca apoi să dispară repede în pădure, înainte ca să pot atrage atenţia camarazilor mei asupra lui.

— Şi-or da ei seamă îndată că n-are nici un rost să ne mai urmărească – zise Marian, când îi povesti ceea ce observasem – cu ajutorul curentului apei înaintăm mai repede ca dânşii prin pădure. Fără îndoială că vor retrage acum..

— Să tragem nădejde – zisei eu – dar, unde o fi Pongo? Am putea pleca doar.

Negrul se ivi abia peste un sfert de ceas, într-o mana cu patru cocoşi sălbateci, în alta cu un peste şi mai mare decât acela pe care-l prinsese înainte. Aveam aşa dar merinde pentru toată ziua şi asta era lucru foarte însemnat.

Pongo se îngriji şi de un culcuş moale din iarba, apoi de beţe lungi şi groase pentru vâslit. Puteam porni deci şi răsuflai uşurat

când pluta, împinsă de Pongo în apă, fu luata de curent şi mânată spre Miazăzi.

Curentul părea să devie tot mai puternic, căci viteza plutei sporea văzând cu ochii şi nici vorba nu mai putea fi ca să ne ajungă indienii.

Cu puţin înainte de a se întuneca, ajunserăm într-un loc unde fluviul cotea spre Răsărit. Şi în această direcţie curgea mereu înainte, de-a dreptul spre hotarul Braziliei.

A doua zi ajunseserăm atât de departe, încât puteam poposi fără grijă un ceas pe mal ca să căutăm ceva vânat. Avurăm noroc, căci Marian împuşcă un soi de gâscă sălbatecă, iar eu un porc de apă.

Nu mai zăbovirăm, ci ne urmarăm călătoria, căci – după cum spunea profesorul – mai avem încă vreo trei sute de kilometri până la frontiera.

Fluviul se lărgea tot mai mult, dar curentul rămânea la fel. După socoteala mea, făceam vreo cinci kilometri pe ceas, astfel că, dacă nu întâmpinăm piedici, puteam nădăjdui să ajungem la graniţă peste patru zile.

Călătoria decurse netulburată. Întrerupta doar de opririle pe care le făceam zilnic ca să vânăm câte ceva. Pongo mai prindea din când în când câte, un peşte, cu o undiţă fabricata de el. Nici fructele nu ne lipseau banane şi altele, pe care le culegeam când făceam popas. Am fi putut urma călătoria în felul acosta până la punctul unde se varsă Amazonul în oceanul Atlantic.

După patru zile şi jumătate de drum, profesorul ne spuse ca lăsasem în urmă hotarul Braziliei şi că eram în deplină siguranţă.

Ne sfătuirăm ce să facem, căci am fi pierdut prea multă vreme urmându-ne drumul pe apă, cu pluta aceea primitiva. Trebuia s-ajungem în apropierea unui oraş mare, pentru ca de acolo să luam trenul.

După socoteala profesorului, ne găseam în apropierea oraşului Guajara Mixim – dar nu credea ca localitatea aceea să aibă cale ferată.

Hotărârăm deci să mergem mai departe pe fluviu, până vom ajunge, într-un port, sau vom găsi un vapor comercial.

Profesorul se înşelase totuşi. Spre seară, când debarcarăm pe malul drept, ca să vânăm ceva, auzirăm deodată la vreun kilometru depărtare – şuieratul ascuţit al unei locomotive.

Ne privirăm miraţi, apoi Marian izbucni în râs:

— Care va să zică Guajara tot are cale ferată! Dar unde o duce oare?

— Fără îndoială înlăuntrul ţării, spre Balsamoa şi mai departe spre San Antonio – răspunse Thompson – de la oraşul acesta din urmă, fluviul nostru se numeşte Madeira. Până la al Amazoanelor mai sunt apoi vreo şapte sute de kilometri.

— Aşa dar, acum trebuie să luăm o hotărâre, zise Marian. Sau mergem mai departe cu pluta noastră, sau străbatem pădurea de aici şi ajungem în oraş de unde luăm trenul.

— Eu sunt pentru soluţia din urmă – răspunse profesorul, imediat – căci pe fluviile din Brazilia – care sunt navigabile chiar pentru vase mai mari până în inima ţării – o mulţime de bărci şi – vapoare, astfel ca vom cam bate la ochi cu pluta noastră. Fireşte că am putea povesti ce ni s-a întâmplat dar nu ştiţi cum sunt oamenii. Nu vor da crezare. E mult mai bine să mergem pe jos până la oraş. Eu mă voi da drept profesor care umbla după animale rare, iar voi sunteţi însoţitorii mei.

— Găsesc propunerea nimerită – îi răspunsei – căci prin asta câştigăm timp.

— Bine, primesc şi eu – încuviinţă Marian – aşa dar străbatem pădurea asta de aici şi ne urcăm apoi în tren. Să ne grăbim însa, căci se înnoptează în curând. Pluta o vom lega aici undeva, fiindcă nu se poate şti încă daca nu vom mai avea nevoie de ea.

Ne strânserăm repede lucrurile şi încărcarăm sacii în spinare. Intrarăm apoi în pădure şi luarăm direcţia dincotro auzisem fluieratul locomotivei.

Pongo mergea iarăşi în frunte şi croi repede o potecă. Din fericire aveam încă vreo cinci sute de metri de pădure seculară, apoi începeau câmpuri semănate cu tutun, cafea şi ceai şi în depărtare se şi iveau casele albe cu acoperişurile drepte ale unui oraş, unde ajunserăm cu o jumătate de ceas înainte de apusul soarelui.

Ivirea noastră stârni oarecare curiozitate, dar ne prefăcurăm nepăsători şi străbăturăm singura stradă a localităţii, ajungând îndată, la gară. Profesorul stătu de vorbă cu un slujbaş, apoi ne spuse:

— Peste o jumătate de ceas pleacă trenul spre San Antonio. Mâine în cursul dimineţii suntem acolo şi putem lua alt tren, care merge de-a lungul Madeirei, până la Tupicambas, pe fluviul Amazoanelor. Toată călătoria asta durează două, zile. Eu voi lua bilete şi dv. îngrijiţi de merinde. La cârciuma de colo se găseşte pâine, găini fripte şi ceai.

În vreme ce Thompson scotea bilete, noi cumpătarăm merinde îndeajuns ca s-avem până a doua zi la prânz. La timpul hotărât ne

urcarăm într-un compartiment gol de clasa întâia şi pornirăm spre San Antonio.

Ajunserăm într-adevăr a doua zi – dar cu trei ceasuri întârziere – şi aflarăm că trenul pentru Tupicambas pleca peste un ceas. Ne folosirăm de răgazul acesta ca să cumpărăm merinde pentru două zile; ne urcarăm apoi în tren şi pornirăm de-a lungul Madeirei.

Cu totul altfel ne simţeam acum pe canapelele moi, în siguranţa deplină, admirând privelişte din goana trenului. „Cariboca" – corcitura care făcea pe mecanicul locomotivei, părea să considere drept o deosebita onoare ca avea patru călători de clasa întâia în trenul sau; locomotiva să făcea sforţări uriaşe să meargă repede, deşi nu mai era atât de tânără.

Sinele ar fi avut şi ele nevoie de puţine reparaţie, căci vagonul nostru, care se afla în coada trenului, ne hurduca de ne scotea sufletul.

În cele din urma bietul mecanic trebui totuşi să reducă viteza, deoarece a doua zi aveam de urcat o panta nesfârşită. Când o trecu, în sfârşit, trenul o luă la vale nebuneşte şi ar fi mers chiar fără mecanic şi fără locomotivă...

— Cred că în curând ajungem în Tupicambas – zise profesorul – mecanicul ăla pare ca vrea să bată vreun record cu maşinuţa lui. Ia te uita cum mai goneşte – rupe pământul, nu alta.

Aşa şi era. Vagonul nostru se clătina îngrozitor, deşi frânele erau strânse, zburam de-a dreptul pe după nişte curbe pronunţate. Trecurăm câteva fluvii pe nişte poduri fără parapet aveam impresia că ne prăbuşim în apă.

Valea în care intrasem devenea tot mai înguste şi mai adâncă şi din nou începea pădurea seculară cu farmecul podoabei de orhidee.

Cu viteză vertiginoasă străbăturăm valea aceasta. Credeam că zona primejdioasă pentru tren trecuse, că nu mai erau curbe pronunţate alături de prăpăstii adânci – şi ne bucuram ca, eu o astfel de viteză, vom ajunge în Tupicambas peste vreun ceas.

Dar să nu zici hop până n-ai sărit groapa. Cu viteză ameţitoare trenul ieşi din vale şi la stânga noastră sclipea iar oglinda larga a Madeirei care nu mai avea mult până să se verse în fluviul Amazoanelor.

Şi atunci mai veni o curbă a dracului de tot, pe care mecanicul ori n-o cunoştea, ori vroia s-o sfideze. Trenuleţul era de altă părere, însă. Se produse o smucitură puternică, o săritură de pe şine, apoi o clătinare şi înainte de a ne da seamă ce se întâmplase, trenul se, prăvăli de pe povârniş în apă.

Mare noroc pentru călători că alături de linie se afla o fâşie lată de mâl depus de fluviu. Prin asta fu înlăturată o nenorocire mai mare, căci izbitura nu fu atât de puternică şi masa aceea moale înfrână şi viteza trenului, aşa că el se opri aproape de mal, aplecat pe o parte.

— Repede afară! striga Marian, după ce ne venisem în fire şi ne ridicarăm din apa ce ne ajunsese până la genunchi. Repede, căci se poate întâmpla ca locomotiva să explodeze.

Ne căutarăm în graba bagajele căzute în apă şi ieşirăm repede pe ferestre. Ne aflam la vreo şase metri de mal, ne dădurăm jos de pe acoperişul vagonului şi ieşirăm pe uscat.

Prin ferestre ieşeau călătorii speriaţi şi fără să vreau mă pufni râsul văzând graba lor caraghioasă; căci nu auzeam nici un ţipăt sau geamăt, ceea ce însemna că nu fusese nimeni rănit.

Numai soarta mecanicului mă îngrijora, deşi toată vina catastrofei era a lui. De sigur că îl opăriseră aburii, îmi spuneam. Dar când privii înainte, mă pufni din nou râsul, căci văzui acolo pe mulatru stând liniştit pe mal, cu hainele compleţii uscate, fumând tacticos o ţigară şi privind nepăsător la trenul său care stătea îngropat în apă.

După câtva timp toţi pasagerii părăsiseră trenul. Conductorul mai făcu o plimbare deasupra vagoanelor şi privi pe ferestre, apoi veni şi el pe uscat şi ne vesti mulţumit că nimeni nu fusese ucis sau rănit.

Profesorul îl întrebă ce ne facem acum, dar când vrednicul slujbaş răspunse tacticos că vom aştepta cu toţii acolo până va veni trenul următor, adică peste opt ceasuri…

Şi într-adevăr, călătorii – în mare parte corcituri, indieni şi negri – se şi aşezaseră tacticoşi pe pământ, ca să aştepte cele opt ceasuri. După cât se părea, pe aici se rostogoleau adesea trenurile în apă…

Mecanicul şi conducătorul lăsară totul în plata Domnului şi se aşezară la unul din focurile aprinse de un grup de călători.

— Tii, că bine o duc oamenii prin ţara asta! râse Marian. Trenul se răstoarnă şi lor nici nu le pasa. Dar ce ne facem noi? Aşteptăm aici cele opt ceasuri?

— Eu aş propune să ne uscăm întâi hainele la foc şi să îmbucăm ceva, zise profesorul.

După aceea pornim de-a lungul malului şi în vreo cinci ceasuri suntem în Tupicambas.

— S-a făcut! încuviinţă Marian.

Strânserăm la repezeală vreascuri şi făcurăm un focşor la care hainele noastre se uscară curând. În vremea asta mâncarăm ce

mai aveam, ne făcurăm ceai şi după un ceas de ia catastrofă eram gata de drum.

Când conductorul ne văzu încărcându-ne raniţele se apropiă de noi şi se adresă profesorului:

— Domnii au de gând să meargă pe jos până la Tupicambas? Atunci voi purta eu de grija bagajelor, ca să nu vă împiedece la drum.

Thompson, care ne tălmăci oferta aceasta, adăugă ca puteam avea încredere în conductor, astfel să-i lăsam în păstrare raniţele şi pornirăm la drum numai cu puştile pe umăr.

După ce străbăturăm vreo doi kilometri, linia ferată coti deodată la dreapta, în pădure. Noi hotărârăm, totuşi, să rămânem totuşi de-a lungul malului, căci era mai răcoare acolo.

V.
O NOUA TAINA.

DRUMUL NI SA PĂRUT FOARTE PLĂCUT, căci nu mai aveam de-a face cu duşmani ce zvârleau săgeţi otrăvite, nu mai erau fiare primejdioase prin apropiere şi nici de foame sau sete nu mai sufeream.

Dar în curând urma să ne dam seama că pădurea aceasta nu era chiar lipsită de primejdii Tocmai trecusem – Marian înainte, eu după el – de o limbă de pământ ieşită din apă, împodobită cu un copac uriaş. Când văzurăm un obiect pestriţ pe un bolovan din apropierea malului.

Priveam amândoi cu încordare într-acolo, în vreme pe ne croiam drum printr-o tufă deasa. Deodată obiectul acela căpătă viaţă, cu o repeziciune la care nu ne am fi aşteptat.

În clipa următoare o anaconda[1] uriaşa ridică repede capul său enorm, şuierând fioros, la câţiva centimetri doar de Marian. Târâtoarea putea să aibă vreo doisprezece metri şi trupul era de grosimea unui om.

Într-o singură clipă prietenul meu putea fi strivit de aceasta dihanie, căci îl luase cu totul pe neaşteptate. Dar îndărătul meu detuna o împuşcătură şi în momentul următor, ne împroşcă un adevărat nor de apa şi nămol, încât nu mai puteam vedea nimic. Câteva clipe dură zvârcoleala furioasă în faţa noastră, apoi totul se linişti deodată şi când ne şterserăm doar de murdărie şarpele dispăruse.

[1] Cea mai uriaşă specie de şerpi din lume.

— Asta a făcut-o Pongo! exclamă Thompson cu însufleţire. A slobozit un glonţ în ceafa şarpelui, tăindu-i pofta să măi rămână aici. Păcat că n-am putut prinde exemplarul acela!

Râserăm cu poftă, căci era comic să-ţi închipui că omuleţul acesta vroia să prindă o dihanie ca aceea şi chiar el însuşi recunoscu în cele din urmă, spunând:

— Desigur că nu l-aş fi apucat de coadă, ci aş fi construit o cuşcă în care l-aş fi momit.

Marian îi mulţumi lui Pongo, apoi ne urmarăm drumul şi după vreo patru ceasuri de mers voinicesc ajunserăm în orăşelul Tupicambas, unde ne instalarăm în hanul cel mai mare, ţinut de un francez. Patronul se bucură vădit că vedea albi, căci locuitorii oraşului erau numai corcituri, indieni şi negri.

A doua zi spre seară ne duserăm la gară, unde ne luarăm în primire bagajele pe care conductorul tronului ni le aduse cu trenul următor. Ne informarăm la amabilul nostru hotelier cum puteam ajunge mai bine la Macapa, oraşul de la gura Amazoanelor şi el ne sfătui să no folosim de un vapor. În felul acesta ajungeam în două zile. Pe când cu trenul făceam mai mult. Deoarece în zorii zilei pleca un vas, ne cumpărarăm îndată bilete şi dormirăm încă o noapte la hotel. A doua zi dimineaţa ne îmbarcarăm. Vaporul era destul de mare şi aparţinea unei societăţi de navigaţie sud-americane. Era cam vechi, dar foarte bine amenajat. Căpitanul şi marinarii erau metişi, iar la maşini slujeau negri. Drumul fu foarte interesant. Pe fluviu domnea o circulaţie destul de mare. Ne întâlneam adesea cu vase de pasageri şi comerciale şi în urma noastră mai veneau alte vapoare, cu aceeaşi destinaţie.

Începurăm să ne sfătuim ce aveam de făcut. Profesorul se hotărâse să ia primul vapor pentru New-York, iar noi ne gândeam să luăm drumul cel mai scurt spre India. Eram aproape hotărâţi să facem călătoria în jurul Africii, când se întâmplă, ceva care ne zădărnici planul.

Spuneam mai sus că la maşinile vaporului slujeau negri. Nenorociţi care munceau în căldura grozavă din pântecul vaporului, aveau voie doar seara să vie sus şi puteau sta numai pe puntea inferioară.

În prima seară, de călătorie ne plimbam pe covertă, când Pongo scoase deodată un ţipăt şi se holbă la unul din fochiştii negri.

Acesta părea să se fi speriat când îl zări pe credinciosul nostru camarad. Sări repede de la locul său şi se făcu nevăzut în pântecul vasului.

Pongo vru să se ia după el. Marian însă îl opri şi zise:

— Pongo, astâmpără-te! Cine a fost omul acela?

— Fost Kubang, fiu de la sora mea! scrâşni Uriaşul.

Era aşa de înfuriat cum nu-l mai văzusem până atunci şi tremura din tot trupul.

Ne era dat, oare, să descoperim taina care învăluia viaţa lui de odinioară? Până acum el tăcuse mereu şi noi ne ferisem să-l descoasem. Poate ne destăinuia acum singur taina care-l mânase în lumea largă.

— Aşadar nepotul tău, cum s-ar zice spuse Marian, calm. Şi de ce a fugit? De ce te-ai speriat atât de tare când l-ai văzut?

— Pongo mai târziu povesteşte – răspunse Uriaşul, ceva mai liniştit – mai întâi vreau vorbeşte, cu Kubang. Nu bine că el e aici.

Se-ntoarse şi se făcu şi el nevăzut prin deschizătura din punte pe unde dispăruse nepotul său.

— Socot că acum vom face un drum spre Africa – zise Marian, liniştit – trebuie să se fi întâmplat ceva în patria lui Pongo şi dacă el ţine să se ducă într-acolo fireşte că va trebui să-l însoţim. Până acum ne-a ajutat atât de mult, ca, suntem şi noi îndatoraţi faţă de el.

— Negreşit – încuviinţai eu – putem doar străbate Africa şi apoi să ne întoarcem în India prin Zanzibar. Poate ne mai aşteaptă aventuri frumoase în drum, căci până acum am cunoscut prea puţin continentul negru.

— Ai şi tu dreptate – rase Marian – ei, dar ce s-a întâmplat acolo?

Prin chepengul care se afla doar la câţiva metri de noi ţâşni deodată afară un trup negru, goni peste punte şi, încălecând parapetul, se aruncă în apă.

În clipa următoare se ivi şi Pongo, care, fără să ne ţie în seamă, se luă după fugar. Pe când sărea şi el în apă, noi alergarăm spre puntea de comandă, unde se afla căpitanul metis.

— Opreşte vaporul! îi strigă Marian. Doi oameni au sărit peste bord.

— Vrei săi spui de cei doi Negri, care tocmai şi-au dat drumul în jos? făcu omul liniştit. Pentru atâta lucru nu mi-oi opri eu vaporul. Treaba lor cum or ajunge pe uscat!

Câteva clipe rămaserăm înmărmuriţi, apoi Marian îşi smuci revolverul de la brâu, îl puse în pieptul căpitanului rosti cu glas aspru:

— Unul din cei doi negri e prietenul nostru, pentru care am plătit bilet la clasa întâia. Voi număra până la trei şi dacă în durata asta nu vei da comanda de stopare şi de lansarea unei bărci de salvare, te împuşc. unu… doi…

Căpitanul, palid, răcni în aceeaşi clipa în portavoce comanda de stopare şi elicea începu să se învârtească îndărăt. Strigă apoi o poruncă, unui marinar din apropiere şi imediat; câţiva mulatri dădură fuga la barca de salvare agăţată la babord.

— Vă... vă rog să mă scuzaţi – bâlbâi apoi căpitanul. — nu ştiam ca e şi prietenul dv....

Nu-i mai răspunserăm, ci alergarăm repede la pupă şi privirăm în larg. La vreo cincizeci de metri depărtare văzurăm capetele celor doi înotători.

Pongo îl ajunsese pe fugar care se împotrivea însă cu disperare, dar în cele din urma uriaşul îl înhaţă repede pe nepotul sau şi-l ţinu bine.

Apoi se întoarse şi înota spre vapor, târând pe celalalt după el. În vremea asta fusese lăsată pe apă barca încărcată cu patru marinari.

Când ajunseră în apropierea înotătorilor, văzură că aveau de salvat doi negri. Probabil că se socoteau prea nobili pentru a face asta, căci încetară cu vâslitul şi începură să se sfătuiască.

Asta a fost însă nenorocirea lor, căci după câteva clipe Pongo ajunsese barca, îl zvârli pe nepotu-său înăuntru şi îşi făcu şi el vânt. Atunci, cei patru metişi săriră în sus şi reveniră la uriaş. Ba unul îi dădu chiar un ghiont în piept.

În clipa următoare patru trupuri zburară în apă şi Pongo se aşeză liniştit pe banca, la vâslă.

Cei patru metişi mai ieşiră la suprafaţă o dată după câtva timp şi strigară după ajutor. Probabil ca nu se pricepeau să înoate bine, de aceea Pongo opri barca, până ajunseră la ea.

Când se pregătiră, însă, să urce înăuntru, el ridică lopata şi imediat capetele dispărură iar.

Cei patru trebuiră bă se mulţumească a fi remorcaţi de Pongo pană la vapor.

Când ajunseră la scăriţă, el îl înhăţă pe nepotu-său, îl zvârli pe umăr şi urca scăriţa. De barcă şi de marinari nici nu se mai sinchisi. Se ocupară alţii de ei.

Apoi credinciosul nostru prieten îl duse pe rubedenia să în cabină. Nu vroiam să-l turburăm, astfel că ramaserăm sus pe punte. Ştiam că ne va spune el singur totul.

Peste vreun ceas abia veni la noi.

— Massers, nu bine – zise el, mâhnit – Pongo trebuie întoarce la satul lui. Pongo foarte greu vine părăseşte pe Massers.

— Dar bine, Pongo – răspunse Marian – bănuiam noi că se petrece ceva acasă la tine. Fireşte că trebuie să te duci acolo, dar te vom însoţi şi noi. Sau poate ai ceva împotrivă?

Uriaşul ne privi neîncrezător, dar când încuviinţai şi eu din cap, zâmbind, chipul său se lumină dintr-odată. Ne strânse mâinile cu atâta putere încât ne venea să ţipam şi zise:

— Oh, atunci totul bun, Massers cu Pongo vine. Pongo povesteşte acum.

— Să mergem în cabinele noastre şi să comandăm şi cina – hotărî Marian – nepotul tău nu mai trebuie să facă pe fochistul, voi cumpăra bilet şi pentru el.

După câteva minute stăteam în cabina noastră şi după ce ne fu servită masa, pe care o consumarăm în linişte, Pongo începu să povestească.

Ar dura prea mult dacă aş reda aici istoria vieţii sale – lucru ce-l voii face, totuşi, cu alt prilej – dar pentru moment prezenţa lui în patrie era necesară, deoarece o rudă a căpeteniei tribului său luase pe nedrept titlul de şef, care se cuvenea fratelui mai tânăr al lui Pongo. Această căpetenie nouă era un văr îndepărtat al prietenului nostru şi semăna atât de bine cu ei, încât Kubang crezuse la început că-l are chiar pe dânsul înaintea lui – de aceea şi fugise.

Căpetenia actuală, Kanda, luase prizonieri toate rubedeniile lui Pongo, printre care şi pe mama şi fratele său – numai Kubang izbutise să fugă.

Întâmplările acestea se petrecuseră cu doua luni în urmă. Kubang fugise pe coastă şi se angajase ca fochist pe un vapor care pleca spre America de Sud.

Şi, ca să poată trăi, fu nevoit să continue a sluji pe vaporul pe care ne aflam noi.

Pongo vroia să se-ntoarcă în patrie ca să pornească lupta împotriva vărului său. Noi îl însoţirăm cu plăcere, căci nădăjduiam să întâmpinăm aventuri frumoase şi să vedem lucruri noul.

Despre toate astea; îţi voi vorbi cu alt prilej, dragă George» – îşi încheia povestirea doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **LA FLUVIUL AMAZOANELOR.**

În numărul următor:

ÎN ŢARA GORILEI.

In Numărul următor:

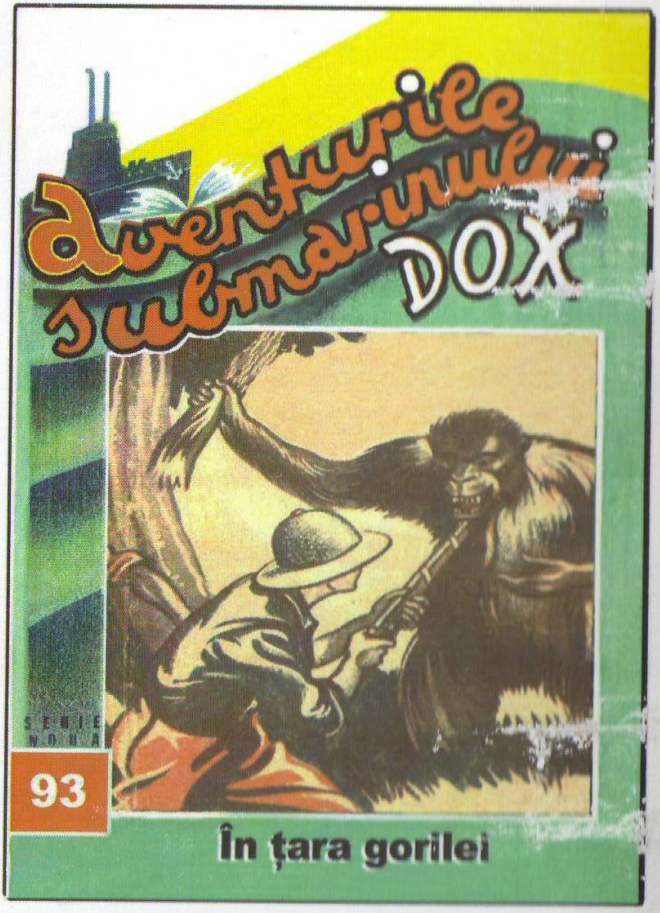

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro